

Kristus, forbandelsen og korset

Gary Wilkerson May 22, 2017

"Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se *min herlighed*, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt" (Johs. 17, 24, *min fremhævelse*). Jesus bad sådan for sine disciple, og det indbefatter os. Han bad Faderen om, at vi måtte se hans herlighed, som betyder at kende ham.

I det Gamle Testamente viser Jesus sig nogle gange i menneskelig form eller som en engel. Du ved, hvad der skete. Da Esajas så Guds herlighed i templet, rystede han over hele kroppen og han faldt på sit ansigt. Jakobs hofte brækkede, da han forsøgte at slås med Herren. Da Moses bad om at få Guds herlighed at se, sagde Herren til ham, "Okay, men først må jeg dække dit ansigt til. Derefter må jeg gemme dig bag en klippe. Derefter kan jeg lade dig se min herlighed som et efterskin hvor jeg har gået..." Kort sagt, han måtte beskytte Moses fra den fulde åbenbaring af sig. Det var ikke nemt, at være i den Helliges glørværdige nærhed!

Det skete dog ikke kun i det Gamle Testamente. Da Peter første gang mødte Jesus, faldt han på sit ansigt, pludselig opmærksom på sin egen uværdighed, og erklærede, "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand" (Luk. 5, 8). Det skete også for apostlen Johannes, da han var i eksil på Patmos, da han modtog Åbenbaringen. Da Herrens stemme talte til ham, faldt Johannes på sit ansigt i rædsel. Der var intet letfærdighed i mødet med Herren.

Fra Skriften ved vi, at det er den normale reaktion hos mænd og kvinder, når de ser Jesus. Det rejser følgende spørgsmål: Har vi set Jesus? Er vi forvandlet ved et glimt af hans tilstedeværelse i vores liv? Hvad ville der ske, hvis vi så ham som Moses eller Esajas eller Johannes eller Peter gjorde?

Mit budskab til dig om alt dette, er enkelt: Jesus er vidunderlig!

Det er ikke nemt for mig at sige den sætning. For den yder ikke retfærdighed overfor hans ubegribelige herlighed som en realitet. Og jeg bruger ikke ordet "vidunderlig" som man normalt gør, som i "Er hun ikke dejlig?" eller "ser han ikke godt ud?" Vi fatter ikke hvor vidunderlig Jesus er – hvor glørværdig, fantastisk, udskilt, unik og speciel han er.

Men alle hans egenskaber fortæller dette igen og igen. Jesus er nænsom, rar, værdifuld. Han er en prægtig majestæt. Han er underfuld, stærk, mægtig og kraftfuld. Han er klog, vis, fremragende. Han fejler aldrig.

Han giver aldrig slip, han er aldrig svag, og han lader sig aldrig slå ud. Han lytter altid til os, og han går altid i forbøn for os. Han tager aldrig en pause fra kampen mod Satan på vores vegne, og han holder ikke op med at elske os, selvom vi fejler. Du har fået alt dette at vide om Jesus. Jeg spørger dig, er han ikke vidunderlig?

For eksempel beskriver Bibelen Jesus på måder, som vil aldrig kunne beskrives. Den fortæller, at han ikke kendte til synd. Esajas siger, der fandtes ingen svig i ham, hvilket betyder, at han ikke havde falske motiver. Han prædikede ikke for at tiltrække store menneskemængder; eller helbredte for at imponere nogen. Der står også, at han blev fristet i alt, hvilket betyder, han var genstand for alle de kampe som du og jeg også står overfor. Alligevel er han så vidunderlig, at selv i disse fristelser var han syndefri. Faktisk sagde han til Faderen, "Jeg glæder mig over

at gøre din vilje." Hans eneste ønske og glæde var, at tænke "opad" på hvordan han kunne være Faderen til behag.

Jeg er sikker på, at Bibelens skribenter havde brug for mere fyldestgørende ord for at kunne beskrive Jesus. Højsangen beskriver hvordan han mund var fyldt med sødme, og at han var på alle måder var attraktiv. Forfatteren af Hebræerbrevet bruger ordene "uskyldig," "ubesmittet," "udskilt fra synd" (som betyder, han havde ikke synd i sig), og "ophøjet over himlene." Han konkluderer, "Det var passende for os at have sådan en ypperstepræst."

I sit første brev kalder Peter Jesus for "fejlfri." Han var uplettet. Det var ikke en beskrivelse af Kristi fysiske fremtoning, men af hans karakter. Og det inkluderer karakteren af hans relation med os. Nogle vil måske protestere og sige, "Jesus var der ikke, da jeg havde brug for ham," men Jesus har aldrig svigtet nogen. Det er sandheden, ikke kun i forhold til menneskeheds historie, men for hele skaberværket, inklusive hans reaktion overfor de oprørske engle i himlen.

Men hvordan beskrev Jesus så sig selv? Han siger han har en mild og ydmyg natur. Men han bruger ikke ordet "ydmyg," som vi gør, som selvdudslættende. Hans betydning er meget stærkere, antyder at han villigt steg ned fra sin retmæssige position i himlen for at blive menneske. Han satte sit kongerige i det højeste til side for at påtage sig en afhængig form for guddommelighed, så han som menneske skulle sætte sin lid til sin Far for at give kraft til alle hans guddommelige aktiviteter på jorden. Tal her om ægte ydmyghed; hvem opgiver sin magt, når de først har den? Og ingen havde den magt som Jesus havde. Det han gjorde var vidunderligt!

Teologer bruger et underligt ord til at beskrive Jesus. De siger han er "ulastelig." At være lastefuld betyder at fejle, at synde, at tage fejl, at kæmpe. Det er idéen om at noget i dig kan hides op. Men selv i sin menneskeskikkelse hævdede hans sig over dette. Der var intet begær i hans øjne og ingen stolthed i hans hjerte. Det i sig selv er glørværdigt. Selv i sin menneskelighed forblev han hoved for al magt og myndighed (Matt 18, 18; Kol. 2, 10).

Tænk på disse smukke egenskaber: Der kan ikke påvises nogen synd hos ham (*Johs. 8, 46*). Han er både dommer og den der retfærdiggør (*Rom. 3, 26*). Med andre ord, så er han i stand til både at dømme og retfærdiggøre og fra vores uretfærdighed.

Han er Evighedernes konge, den uforgængelige (*1. Tim. 1, 7*). Han fortjener vores lovprisning i al evighed. Og han er kærlighed – en kærlighed som er uudgrundelig! Han er almægtig, mangler aldrig kraft. Hans hænder er ikke bundet af djævelen, heller ikke af vores frie vilje; han har kontrol over en hver situation til en hver tid. Han er allestedsnærværende – er alle steder hele tiden. Og han er alvidende – kender alt fra begyndelsen til slutningen, selv før enden kommer.

Alt dette står i skarp modsætning til den falske lære i vore dage, som kaldet åben teologi. Denne påstår, at Gud gør en ting i historien og vi gør en anden – at han reagerer på det, vi gør, og justerer ind. Aldrig! Da Jesus blev korsfæstet, så Gud ikke passivt til og sagde, "Åh, jeg må hellere gøre et eller andet for at forløse dette." Han havde tænkt på ofringen af Lammet længe før skabelsen. Han har al autoritet og han regere i fuldstændig retfærdighed. Altså er han vidunderlig – attråværdig for alle nationer!

Du tænker måske, at du har forstået nogle ting om Jesus, som for eksempel hans Andet Komme og Endetidens teologi. Du har sat dig fuldstændig ind i disse emner fra før Tusindårsriget til efter den Store Trængsel. Og det er fint. Men du vil aldrig være i stand til fuldt ud at fatte Jesu skønhed – han retfærdighed, hans kærlighed, hans almægtighed, hans evige natur.

Vigtigst af alt så adresserer Kristi skønhed en forbandelse.

På grund af Jesu skønhed, ser han ikke på noget som er ufuldstændigt eller syndigt. Han viser det simpelthen bort. Han siger ikke, "Jeg vil se igennem fingre med det; undskyld det eller lade det være." Fordi han er fuldstændig retfærdig, dømmer han en hver synd. I Romerbrevet 1, 3 taler Paulus klar om Guds vrede imod synd. Selvfølgelig er det ikke et populært emne i de fleste menigheder. I vores kultur vil vi gerne male et billede af Gud som en stor bamse. Men selv det Nye Testamente fastslår, "Hævnen er min, siger Herren." Hvis vi ignorerer dette aspekt af Guds karakter – gør vi det på eget ansvar. Hvorfor er det vigtigt? Det er fordi synd bringer en forbandelse over os. I 5. Mosebog 27 viser Gud sit folk dette. Han delte de tolv stammer og bad halvdelen af dem stå på Ebal bjerget, og den anden halvdel skulle stå på et andet bjerg lidt derfra. Levitterne skulle udråbe alle de forbandelser, som ville komme over folket, hvis de gjorde oprør mod- eller vente sig bort fra Guds Ord.

Det begyndte således: "Forbandet være den, der laver et udskåret eller støbt gudebillede – noget Herren afskyr, noget en håndværker har lavet – og opstiller det i hemmelighed. Og hele folket skal svare amen" (5. Mos. 27, 15). Da forbandelserne blev udråbt, og hele folket på det andet bjerg svarede, "Amen!" erklærede di sig enige i retfærdigheden i Guds lov – om at være ulydige mod forældre, være misundelig på sin næstes ejendele, underkende retfærdighed for enker og barnløse og de hjemløse."

Men så blev velsignelserne læst op for folket (se 5. Mos. 28) – velsignelser om fremgang, langt liv for børnene, styrke mod fjenderne, om velsignelser der kommer ind og går ud. Guds folk må have været begejstrede i deres hjerter over at høre disse ufattelige velsignelser oplistet af præsterne.

Hele denne begivenhed handlede om, at være enig i Guds lov og bekræfte at den er god. Men det var en bare en gammeltestamentelig overbevisning; det bliver også bekræftet i det nye testamente. Paulus understreger dens fuldstændighed, hellighed og retfærdigheden i Guds lov i Galaterbrevet 3, 10: "For alle de, som har lovgerninger, er under forbandelse, for der står skrevet: »Forbandet være enhver, som ikke bliver ved alt det, som står skrevet i lovbogen, og følger det." Hvad er det han fremhæver her? Hele loven, det vil sige, hvert enkelt bud, er værdig til at blive overholdt. En enkelt overtrædelse og ulydighed, og du var forbandet.

Det er selvfølgelig umuligt for noget menneske at overholde Guds lov. Så Paulus viser os, hvordan vi slipper for denne forbandelse: "Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved selv at blive en forbandelse for vor skyld – der står jo skrevet: »Forbandet er enhver, der hænger på et træ« – for at velsignelsen til Abraham kunne nå ud til hedningerne i Kristus Jesus, og vi ved troen kunne få Ånden, der var lovet os" (3, 13-14).

Du og jeg fortjener forbandelsen – tag ikke fejl af det. Vi skulle have været på korset. Men i stedet blev det Jesus – det ubesmittede lam, fuld af skønhed og herlighed, almægtig og ulastelig. Hvilket under: den eneste person i historien, som fuldstændig har overholdt loven – den mest beundrede af alle – tog forbandelsen på sig på vore vegne. Det betyder at al synd i verden blev lagt på ham.

Jesus følte vægten af den synd. I Getsemane have bad han Faderen om, at dette bæger måtte gå ham forbi. Nogle sagde, "Han var bange for korset og den kommende tortur." Det er ikke sandt: I historiens løb har andre marcheret syngende til deres martyrdom, og Jesus var stærkere end dem alle. Han blev rystet ved tanken om indholdet i det bæger – hele menneskehedsens synd – og ikke kun en lille slurk – han skulle tømme bægeret fuldstændig.

Det kan være, at da Jesus drak af det bæger, hørte han alle forbandelserne i 5. Mosebog 28 komme ned over sig: "Forbandet være frugten af dine moderliv og frugten af din jord, dine oksers afkom og dine fårs tillæg. Forbandet være du, når du kommer hjem, og forbandet være du, når du går ud. Herren skal give dig et uroligt hjerte og et ængsteligt sind." Vores vidunderlige Frelser tog alt dette på sig, og mere end det – alle synder hos hver en masse-morder, hver en grådig afgudsdyrker, hver en seksuel krænker i historien. Han drak det hele – han tømte bægeret.

Det knuser mit hjerte at tænke på det. At lægge alle vores synder på Jesus kan beskrives som at makulere maleriet af Mona Lisa – det største kunstværk, vi kender, og kaste det på lossepladsen. Al den knusende vægt af straffen for synden, skulle have ligget på os. I stedet "Blev han gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt" (Es. 53, 5).

Hvorfor gav Gud dette bæger til Jesus? Hvorfor fortæller Skriften, at det behagede ham at gøre det? Det var fordi hans folk ikke skulle drikke af det bæger. Og både Faderen og Sønnen var enige om dette.

Nogle håner det og kalder det "Guddommelig børnemishandling", at ingen far ville gøre det mod sin søn. Men en større kærlighed var på spil, som åbenbarer den ofrende, givende natur, som både Faderen og Sønnen har. "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Johs. 3, 16 – *min fremhævelse*). Min ven, her er en årsag til, at du og jeg i dag ikke skal drikke af det bæger: det er fordi Jesus tømte det for os.

Det vidunderlige ved korset er ikke kun, at vores synder er tilgivet. De er udslettet, hvilket betyder at de her helt væk. Nu er noget andet trådt i stedet for vores synder, en transaktion som kaldes et sonoffer. "Ham gjorde Gud ved hans blod til et sonoffer ved troen for at vise sin retfærdighed, fordi han havde ladet de tidligere synder ustraffede" (Rom. 3, 25). Kristi blod frelste os fra Guds retfærdige vrede i forhold til dommen over synd.

Alt dette giver dig en vigtig rettighed som Jesu efterfølger. Når Satan kommer imod dig og fortæller, at du stadig har "syndens bæreme" i dit liv, så kan du stoppe ham med det samme. Du kan kalde ham en løgner. Du skal ikke lade ham træde Jesu værdifulde, udgydte blod ned – for Jesus tømte hele bægeret, inklusive bundfaldet. Så lad ikke djævelen lokke dig til at gøre bodsøvelser. Du kan aldrig blive stand til at drikke af det bæger, som Jesus gjorde, uanset hvor mange løfter du giver Gud om at forbedre dig. Det er alene hans kærlige handling, som redder dig fra vreden. Og han gjorde arbejdet færdigt, og sagde "Det er fuldbragt" (*Johs. 19, 30 – min fremhævelse*).

Ja, vi er fulde af synd, vi fortjener intet. Men vores vidunderlige Frelser har sagt, "Jeg drak det hele. Jeg tog hele straffen på mig. Nu, mit folk, sæt jeres lid til mig og tro på mig. Der er ingen straf, ingen skyld, ingen skam at bære rundt på. Jeg tog det hele for jer." Det er verdens bedste budskab. Og det er skønheden hos vores vidunderlige, usammenlignelige Frelser, Jesus Kristus.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/17731/>